

som ikke fandt nogen Modsigelse i alt Fald fra Landstingets Flertals Side, at konstatere, at der var mange Ting, som Landstinget ønskede, ja næsten fordrøede, og som det lagde den allerstørste Vægt paa. De Ønsker have vi gjentagne Gange tilkjendegivet, men de ere ikke blevne fulgte. Man har opfattet vor Tilbageholdenhed som Mangel paa Kraft, som Eftergivenhed, som Svagbed; man har i den Finantsloov, der her er forelagt os, det bør jeg sige, ikke taget det allermindste Hensyn til de Ønsker, som Landstinget har fremsat, de være enten smaa eller store, og det er den Fordring, vi stille, naar man vil fyldestgjøre Grundlovens Krav, at saa skal det andet Thing tage Hensyn til, at vi ogsaa ere med. Vi ere to om at bringe Finantsloven frem og bringe den til Ende, og hvis det ene Thing saa lader, som om vi ikke eksistere, og overjer enhver af vore Fordringer og berettigede Ønsker, bliver Resultatet det, at det selv bringer Landstinget til at gaa bort fra den Vej, vi ellers vilde følge, saa stiller det sig udenfor Forsætningen og brøder det første Princip, som ligger til Grund for vor Forsætning, det er Enighed, at der skal søges Enighed mellem de to Thing. Jeg skal i Korthed paavise, hvor lidt Hensyn der fra det andet Things Side er taget til de Ønsker, vi skarpt og bestemt have udtalt under de foregaaende Aars Forhandling. Naar jeg nu nævner Exempler, maa det ikke opfattes fra nogen Side, som om jeg dermed udtømmer Sagen. Det vilde selvfølgelig være umuligt og trættende for Thinget at komme ind paa saadanne Details. Jeg nævner kun nogle enkelte Exempler for at klare Stillingen.

Blandt disse Exempler nævner jeg først det, som det ærede kongevalgte Medlem, der talte for mig (Fischer), ogsaa nævuede, nemlig Forstærkningen af Søforterne og Forsyningen af Trekroner med nye Kanoner. Det er blevet gjort gjældende, og jeg synes med uimodsigelig Ret, at Søforterne ere byggede efter fælles Overenskomst mellem Thingene og Regjeringen, og naar vi have anvendt Millioner paa at faae dem bragte i Stand, er det uforvarligt at lade dem staa hen i en Stikfelse, hvori de ere ubrugelige, blot fordi man ikke vil anvende et forholdsvis høist ubetydeligt Beløb paa at gjøre dem brugelige, og det bliver saa meget uforvarligere, som man Aar efter Aar har anvendt overordentlig store Summer paa at udvilde dem og bringe dem i Forbindelse med de nye Anlæg, medens det nu fra Krigsbestyrelsens Side er oplyst, at de ere af en saadan Bestaffenhed, at et enkelt Stud kan trænge igjennem dem, sprænge dem i Luften,

tilintetgjøre alt det Mandskab, der er der, tilintetgjøre Materiellet og ødelægge hele vort Sommeveesen i Havnen. Det er saa ofte omtalt, at jeg tror, vi tør sige det, skjøndt det er af de Ting, vi ikke skulle tale for meget om, men det er ingen Hemmelighed for Noget, at saadan er det. Naar man nu har faaet Landstinget til at gaa med til at give disse Ting, have vi et Krav paa, at de skulle holdes i en saadan Orden, at de kunne bruges. Det Samme gjælder om de Kanoner, der ere nævnte. Det er oplyst, at der paa Trekroner findes ældre Kanoner af ikke særlig god Bestaffenhed, skjøndt de ikke ere ubrugelige, men de staa paa Lavetter, som efterhaanden raadne og ere af en saadan Bestaffenhed, at naar der skydes med disse Kanoner, gaa de i Stykker, saa de kunne ikke bruges. Jeg siger, at det er uforvarligt baade selv at bevilge og at faae dette Thing til at bevilge Kanoner, naar man ikke vil give Lavetter, saa de kunne bruges, og det vil Landstinget ikke finde sig i. Jeg kan nævne andre Ting, for at de Herrer ikke skulle tro, at det blot er store Ting, man af Sparommelighedshensyn undlader at bevilge. Vi have udtalt Ønsket om, at der af Kommunitetets Midler maatte bevilges et lille Beløb til yngre Videnskabsmænd. Der bevilges i Henhold til Regentens Fundats et Par Tusinde Kroner til yngre Videnskabsmænd, der ved deres Skrifter have vist, at de ere i Besiddelse af fortrinlig Dgighed, og der bevilges nogle smaa Rejsunderstøttelser. Vi have ønsket, at det første Beløb maatte forøges med 5,000 Kr. og det sidste med 2,000 Kr., og vi have havt saa meget mere Grund til at udtale disse Ønsker, som det er naturligt, at man nu forlanger noget Mere end tidligere, da de Studerendes Antal tiltager i en overordentlig Grad. Man giver stadig væk forøgede Summer — ogsaa paa den Finantsloov der her foreligger, er der kommet Forslag om at forøge Summen — til fattige Studerende, og hvad er det, man naaer? Ikke Andet, end at man fremkalder, jeg kunde næsten sige et literært Proletariat, og forlanges der saa en ubetydelig Sum til at hjælpe virkelig fremragende, betydelige Kræfter, nægter man det, uagtet man veed, at Landstinget søtter Pris paa det. Er det den Maade, hvorpaa to Kolleger skulle behandle hinanden, som skulle blive enige for at kunne naae det Maal, som vi dog Allesammen, antager jeg, mere eller mindre ønske at naae. — Jeg kunde anføre en hel Række af andre Bevillinger, som have en noget anden Karakter, nemlig saadanne, som jeg kunde kalde Bebligeholdsarbejder,